

Verše chľpaté

O NÁS

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Zuzana Balašiovová</u> <u>Donátová</u>	<u>Greenie</u> <u>knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-</u> <u>ND</u>	<u>Prvé</u> <u>(2019)</u>	<u>010001</u>

O knihe

Verše - myšlienky o nás. O našich prehrách, ale aj úspechoch. O našich postojoch, zamysleniach a rôznych smeroch uvažovania o živote a smrti. Verše takmer o všetkom, čo nás v živote môže postretnúť.

Zuzana Balašiovová Donátová

O NÁS

Zbierka básní zo série Verše chlpaté

Úvodnú ilustrácia nakreslila Olga Gromova, olgagromova.com

Obsah

Verše chlpaté.....	1	So sebou.....	33
O knihe.....	2	Ťuk.....	34
Obsah.....	3	Šum.....	35
Možno.....	5	Tvar - tvár.....	36
Otázka.....	6	Otázka.....	37
Názor.....	7	Hej rup.....	38
Dokonalý.....	8	Kolobeh.....	39
Život vás baví?.....	9	O šťastí.....	40
S vlnou.....	10	"Kouč".....	41
Postreh.....	11	21.12. 2012.....	42
V.....	12	Jedna.....	43
Teraz.....	13	Róbert.....	44
Tak málo.....	14	Cez okno.....	45
Wau.....	15	Priateľ.....	46
V tichu.....	16	Som.....	48
O lavičke.....	17	Nič.....	49
Kroky.....	18	Habadej.....	50
Tichá.....	19	Prirovnanie.....	51
Zajtra.....	20	Náladomer.....	52
Zamračené.....	21	Otázka.....	53
Len tak.....	22	Nálada a dážď.....	55
KÁŤA.....	23	Príanie.....	56
Ó, šaty.....	24	Do blba.....	57
NORMÁLNE.....	25	Odvážna.....	58
Svitá.....	27	Je to možné?.....	59
Režisér.....	28	Na rohu.....	60
Ostrie.....	29	Vstávaj.....	61
Práca.....	30	Útek.....	62
Túžba.....	31	Cieľ.....	63
S vetrom.....	32		

Bez mena.....	64	Dvere.....	100
Navždy.....	65	Srdce.....	101
Dialóg.....	66	V hlave.....	102
Host'.....	67	Mudrc alebo strom.....	103
Krídla.....	68	Vzletopád.....	105
Nad oblakmi.....	69	Únik.....	106
Zapálím sviečku.....	71	O človeku a knihe.....	107
Pominuteľné.....	73	O básni.....	109
Odkaz.....	74	Pššt.....	110
Hra.....	75	Myšlienka.....	111
Čas.....	76	Z rána.....	112
Šup.....	77	V izbietke.....	113
Myšlienka.....	78	Keď raz.....	114
Deň.....	79	Lubo.....	115
Samostatná.....	80	Edo.....	116
Odkaz.....	81	Sila slova.....	117
Nepochopený.....	83	Možno.....	118
Nevidiaci.....	84	Prestávka.....	119
Tvár – tvar.....	85	Byť.....	120
Počkaj.....	86	Oáza.....	121
Na úrade.....	87	O jeseni.....	122
Kolotoč.....	88	Inšpirácia.....	123
Nedaj sa.....	89	O nás.....	124
Načo.....	90	Rôzni.....	125
Bez prekážok.....	91	Kúsok od nás.....	126
Pauza.....	92	Rýchlo.....	127
Krb.....	93	Kľúč.....	128
Cesta.....	94	Vďaka.....	129
Bfff.....	95	Múza.....	130
Na dvore.....	97	Otázka.....	131
Bez.....	99	Kam.....	132

Možno

Možno tkáš rannú báseň
zamotoanú v rose,
Možno tvoříš v mysli scenár
s ceruzkou blízko pri nose
a možno fajčíš prvé dnešné cigáro.
Okolie ešte spí
a tvoje včera sa stalo pradávnom.
Možno dnešný deň je sviežim začiatkom,
zážitky z večera len otláčkom
vo vesmíre rozsiahlom.
Možno.

Otázka

Koho je to výmysel,
čo prírodu vymyslel,
čože to má za silu,
čo z hĺbky ťahá za pílú,
čože je to za srdce,
čo vo hviezdach tlkoce,
koho je to výmysel,
aby sa človek zamyslel?

Názor

Rozmýšľal
a mal svoj názor.

V dave vadil
ako nádor.

Rozmýšľal
a mal svoj názor.

Dnes má dozor,
vraj je blázon!

Dokonalý

Život nie je dokonalý,

vždy nájde sa kaz.

Postoj k nemu

môže byť dokonalý,

prameniaci z poznania

a bez príkras.

Život vás baví?

Ak som sám životom
a ovplyvňujem jeho dej,
hrám sa sám so sebou
i šteklím jasnú nádej.

Ako raz pochopím
tejto hry zmysel,
azda nie som tu nadarmo,
usmieva sa ten, kto to vymyslel.

S vlnou

Miluješ - silnieš.

Dôveruješ,
preveruješ, zdokonaľuješ.

Ideš.

Telom i dušou sa hýbeš,
nie vždy sa vyhneš, ale žiješ.

Chápeš,
v tajomstvách tápeš,
životom vládzeš.

Ty!

To dokážeš.

Postreh

Vždy som si ťa vážil, povedal mi priateľ, kamarát,
len ma pri tom neodvážil,
viem, že i dnes má ma zľahka rád.

V...

V zrkadle vždy nejako vyzeráme,
krásne, nešikovne, vtipne,
občas i retušovať je márne.

V zrkadle vždy nejako vyzeráme,
avšak čo je v myšlienkach,
nie je známe.

Teraz

Postoj chvíľa, si krásna!

A či krásnou zdáš sa?

Svet je len taký,

akým ho vidíme.

Nešťastným, biednym

azda aj voňavým,

keď tajné sny plníme.

Postoj život, my ťa cítime.

Tak málo

Tak málo stačí,
aby sa človek smial,
tak málo stačí,
aby dobré prial,
tak málo stačí,
aby s umom zlé odohnal.

Tak málo stačí,
aby sa zobúdzal šťastný,
tak málo stačí,
aby bol druhým radný,
tak málo stačí,
aby nebol duchom hladný.

Tak málo stačí,
aby človek žil,
tak málo stačí,
aby v sebe "nebo"
pochopil.

Tak málo...

Wau

Dýchaj

Vnímaj

Cít'.

Pozoruj

Načúvaj

Sýt'.

Výskaj

Stískaj

Maj.

V duši

V srdci

Raj.

V tichu

V hlbokom tichu
myšlienka sa rozjasní,
niekto cvičí, medituje
a ne jeden si zabásni.
Súzvučiť s tichom nevie každý.
Pod zámienkou starostí
zostáva v duši nevidiaci, vlašný.
Občas sa v samote stíš
a počúvaj.
Pšššt.
Ako kvapka stráca sa v daždi,
spomienky sa roztratia
do úplna – navždy.

O lavičke

Bola raz jedna lavička,
skromne vsadená v parku,
sedia na nej dvaja a babička
o palicu opiera si hlávku.

Vníma slnká aj vesmíre
vo svete rozdielnych ľudí,
zaľúbencov ako z rozprávok
i starenku čo hluchotou zuní.

Pamätá si lavička,
že aj starká boli mladou,
že červenali sa jej líčka,
v náručí mladíka so šarmantnou bradou.

Všetko má svoj čas aj poéziu,
niet obdobie života, ktoré pozná iba sivú.

Kroky

Nechápali kadiaľ kráča,
ale ona šla.

V pohľadoch očí ticho sa stráca,
stopy radné v jej vnútri spia.

Nepostrehli, odkiaľ kráča,
keď sa odrazila.

Zo snov, túžob aj ilúzií,
zo zažitého dna.

Nepoznajú, kam zas kráča,
do neznáma snád'.

Ochutnať púť vlastnú,
vie, že neistoty nehodno sa báť.

Tichá

Počúvam ticho v tichu,
myšlienkou hladím tenký tón,
čo trbliece sa v nezvučnosti
i cinká nežný óhm.
Niekto v tichu cíti boha,
iný pokoj duše, jas,
niekto sa v ňom stráca,
iný rastie z hlbín krás.
Počúvam ticho v tichu
vyzlečená z informačných
šiat,
ponechaná sama sebe
i voľnosti ducha bez debát.

Zajtra

Stretneme sa zajtra, dnes nemám čas,
zahundre si často nie jeden z nás.
Slová každodenné verné obyčaje,
veci stále vraj normálne,
zvykli sme si na ne.
Až nás postretne nečakané,
rútime sa slzou z kopca.
Čo bolo tak samozrejmé,
ticho rozozvučí srdce zvonca.
Dnes je dnes, zajtra je už iné,
rozkvitla vráska, človek sa rodí, hynie...

Zamračené

Slnko zašlo,
zmračnieva sa,
lístie tajne zelená sa.
Kvapky sa hojdajú
na šnúre z oblakov,
kým sa nerozplynú
v daždivom amoku.

Slnko zašlo,
lúče rozprestiera.

Nevidím ho,

ale cítim,

tak znie nádej

i ľudská viera.

Za mračnami sa ligocú

slnka hrejivé vlasy,

azda znamená to,

že nezhaslo asi.

Existujú tajomstvá

v útrobach zeme vryté,

stačí len vnímať a spoznávať

to, čo v očiach snivé.

Len tak

Kráčať, pohodou sa zmáčať,
elixír hviezd stáčať.

Len tak.

Vo chvíli bdieť
a k myšlienke nedospieť.

Len tak.

Vnímať,
krásu okamihu snímať,
nehodnotiť, neporovnávať.

Len tak.

V tichu a so sebou
si rozumieť.

Len tak.

KÁŤA

Beží Kát'a po chleba
auto ani bus jej netreba.
Dostala darček od detí,
tašku na kolesách, čo sama poletí.
Mama, nechod' nikam,
my ti nákup prinesieme,
ozýva sa z úst starostlivých
odniekiaľ z kúta vchodovej siene.
Vari mám len doma sedieť,
štrikovať, piecť a prať?
Pozerat' program pre seniorov,
o chorobách rapotat'?
Chcem spoznávať stále svet,
seba, vesmír, internet,
novodobé teórie, úvahy a vtip,
aj keď telo starne, nedám sa ním znechutiť!

Ó, šaty..

Odložím sako aj vážne zaprášené lodičky,
úzku sukňu i pančuchy posuniem do poličky.
Rozopnem blúzku, odlepím objímajúcu "podprdu",
zľahka ich uložím na oddychovú, lenivú hromadu.

Šťastne vyzlečená, obliekam si šaty
utkané z kvetov i trávy z lesa, čo srdcu sa ráči.
Vo svetle slnečníc, v rytme vtáčieho džavotu,
s dlaňami na duši, pobežím voľne k životu.
Nielen iba v sobotu.

NORMÁLNE

Pre Evku je normálne,
že zavčas rána cvičí,
pre Jozefa zas,
že švihom po dedine fičí.
Pre Ďura je normálne,
že hodiny pri počítači sedí.
Sonička normálne ovláda
viacero cudzích rečí.
Je úplne normálne,
keď sa muž v krčme naleje
a normálna žienka
bez rečí montérky vyperie.
Pre Novákovcov je normálne,
že v nedeľu chodia do kostola,
pre tetu Józiku zas,
ak je po práci zaprášená od popola.
Čo je normálne v našej zemi,
nie je aj za oceánom,
čo je normálne v diaľave,
u nás smrdí kriminálom.
Tak rozdielne vo význame

je slovo NORMÁLNE.

Čo tak ho pozmeniť na individuálne?

Byť normálnym je spoločenským väzením.

Byť spojený s prirodzenosťou
a svojím Ja je vyslobodením.

Alebo je to nenormálne?

Svitá

Je ráno.

Tak rád by som zakričal: Hurá, do života, áno!

Zobúdzam sa často iný, ospalý, lenivý, málo činný.

Snáď zo včerajšej driny, nie fyzickej, prízvukujem.

V bezstarostnej hĺbke duše svetom si vypiskujem.

Útroby svojho vnútra mám zanesené dost'!

Skúsím sa zbaviť nečistôt, vezmem si to na starosť!

Z úvahy vytrhne ma žieňa, svištia jej kolesá chodníkom.

Zahalené je kapučnou, nesie sa invalidným vozíkom.

Na chrbte jej visí potravinový váčik, v ruke stíska neisto močový
"sáčik."

Azda nie je vonku prvýkrát, pohybuje sa ulicou smele,
ponáhľa sa niekam za svetlom, uväznená v nemohúcnom tele.

Ak mávaš občas pocit, že život nemá zmysel,
pozdrav obyčajné ráno, dnes, zajtra a tisíckrát.

Snáď stretneš svoje svieže Áno.

Tak ži!

A nielen jedinýkrát.

Režisér

Život každého z nás
je ako dlhý film.
Som hlavnou postavou i režisérom,
už som pochopil.
Spoliehať sa na "neho,"
že prepíše scenár, keď hrdinom sa mi byť nedarí?
Azda je to omyl,
som to ja, kto svoje chyby popri natáčaní, napraví.

Ostrie

Dnes je vonku slnečno, tak krásne,
teplúčko i hravo, nejedno srdce radost'ou žasne.

A predsa niekde vo svete, chmára oblakmi vrtí
ľudia bežia, utekajú, plačúce su zveri, deti.

Točí sa Zem vo vleklom rytme, slnko zotrvačne hreje,
neovplyvní, neutíši, arómu, čo spoločnosťou zneje.

Pozorujú, nahliadajú okom dravca jasným,
neublížia, nezasiahnu, do vývoja, čo v duši je ostro chladným.

Je to cesta a či osud, čo za oceánmi randí,
veľmi smutné, boľavé i príkre, občas sa za rod náš- hanbím.

Práca

Čo keď skutočnou prácou
nie je tá, kam chodiť musíme,
ani tá, odkiaľ peniaze nosíme.

Čo keď skutočnou prácou
nie je tá, s ktorou nás stotožňujú,
nie je tá, kde nás nemusia, alebo zvelebujú.

O nejaký čas aj tak nahradia nás iní,
odídeme spokojní, alebo smutní,
či vyhorení z pracovnej driny?

Čo keď je prácou práve tá,
kde pozorujeme seba pri práci,
kde spoznávame život, aj keď sme len sediaci.

Čo keď je prácou práve tá,
kde sa v sebe zlepšujeme,
s novými postojmi a myslením život maľujeme.

Túžba

Mať miesto, kde som sám,
v tichu s hlavou v oblakoch,
bez hluku, zvonení a správ.

Mať miesto, kde sa tvárim bársako,
bez bontónu, bez pravidiel, bez vážnej masky,
hľadiacej k oblakom.

Mať miesto, kde porozmýšľam na chvíľu,
kam smerujem, ako žijem,
či netlačím silno na pílu.

Mať miesto, kde sa cítim slobodne,
kde som, aký som,
oblečený, vyzlečený aj úprimný
- v noci i vo dne.

S vetrom

Zavolala včera, ticho povedala mi:
Neprídem, nieto síl, som pripútaná k posteli.

S vetrom života sa ponáhľame,
jeden druhému málo sa ozývame.
V skratke naznačíme, ako sa máme,
však nad sebou málo sa zamýšľame.
Akoby sme aj mohli, veď nestíhame!
Točíme sa vo víre niekoho výmyslu

bez pointy a pochopenia.

Sme unášaní silou nezmyslu
bez stopky i obmedzenia.

Bežíme, lebo zarábať sa musí!
Zastaviť sa a seba v “marazme” uvidieť?

Bfff!

Myšlienka sa nám hnuší.

Kam smeruje náš atletický krok,
klus či cval?

Nad otázkou Prečo? niekedy sa zamýšľam.

Odpovede i zastavenia nech každý hľadá sám.

Snád' pomôžu v bezmocnosti, ktorej sa s ťarchou prizerám.

So sebou

Cestovať, zažívať aj uvidieť, je túžba zvedavá,
pocítiš, odfoťíš a uložíš, do počítača, diára.
Po vytriezvení zo zážitkov točíš sa v kolotoči nového,
strácajú sa chvíle minulé s atmosférou staršieho.
Objavovať zaujímavé v sebe, byť spokojným doma
a nielen na výlete,
byť šťastným so sebou na bársakom mieste
je stupienkom k zrelosti na životnej, ľudskej ceste.

Ťuk

Svoj život vidím najjasnejším,
ak občas zahalí sa tmou,
túlam sa v sieňach hviezdnej noci
za svetlom, v tichu pod šatkou.
Osud so mnou čmára
svoju cestu z rozmaru,
v srdci zneje nádej i žiara,
chôdzu lesom skrývam pomalú.
Svoj príbeh vnímam obyčajným
v trme - vrme tohto sveta.
Ľudí zjemniť? To nespravím,
zdokonaliť možno seba.
Ak nie sú svätojánske mušky jasné,
počkám, kým nebo k večeru pohasne.

Šum

Sme zatvorení
v šumienkách bežných vôd,
v dialógoch vravných duší,
v nevedomí, bez smerových stôp.

Sme ohlučení
na ľúbeznom zjave,
na planéte menom Zem
v dočasnom rozmare.

Sme utíšení,
keď emócie blednú,
pocity rynieš nezahmlene
i srdcom kreslíš nehu.

Zastav sa občas v každodennom behu...

Tvar - tvár

V počítači množstvo tvári
v ľavom rožku známej siete,
každá z nich sa rôzne tvári,
v stojí, v leže, v polosede.

Zaujať túži,
snád' ohúriť svet,
čím krásnejšia je z tvári,
viac "priateľov" získa hneď.

Čo sa skrýva vo výraze,
málokto z nás tuší,
pravdivý obraz pod obalom
vo "fejsbuku" čuší.

Otázka.

Chceš byť múdry?

Nie, iba šťastný.

Chceš byť múdry?

Nie, iba takým, ako sa patrí.

Chceš byť múdry?

Nie, iba spokojný.

Chceš byť múdry?

Nie, viacej pokojný.

Chceš byť múdry?

Načo, stačí byť bohatým.

Chceš byť múdry?

Načo, stačí byť zdravým a udatným.

A si?

Nie, ale chcel by som byť!

Krásnym zvonku, aj zvnútra.

Tak chceš zmúdriť?

Hm.

A ponúkneš kúsok z múdra?

Hej rup

Nie je ani tak dôležité,
kým si bola včera, ale kto si dnes.

Neobzeraj sa,

nelez smutne na útes.

Okúpať sa vo vlastnom bahne

zmysel má,

ty, posilnená skúsenosťou,

letíš ďalej do svetlého dňa.

Nie je ani tak dôležité,
kým si bola včera, ale kto si dnes.

Ak si zosilnela i pochopila,

tak s vierou v seba bež.

Tak už vstaň, viem, že to vieš!

Kolobeh

Život je cvičiskom.
Ľudia krížom krážom.
Okolnosti sú bojiskom.
Peklo meria silu s rajom.
Krok nie je náhodilý,
ani rozhodnutia nemé.
Čin čo sme nespravili,
čaká v pomyselnej cele.
Stretnutia sú záhadou,
menia hviezdnu predpoveď.
Rozchody s vôňou rozmarnou
sú stále odznova a späť.
Tancujúce príčiny v peletóne následkov,
život stále dokola, opäť v nových podpätkoch.

O šťastí

Myslíš si,
že je nešťastný,
lebo neuvažuje tak ako ty.
Lebo nežiada od života
to čo ty,
lebo nevidí život tak ako ty.
A čo ak si nešťastný
práve ty?
Šťastie sa nehľadá,
šťastie sa tvorí,
nečakaj od života,
že ho stvorí.
Šťastie je práve tu
a možno tam.
Otázka znie,
v čom šťastie vidí každý sám.

"Kouč"

ROZTRHLO sa vrece s ľuďmi,
prednášajú ako správne žiť,
ponúkajú iba návod,
môžeš ho ďalej v sebe dotvoriť.
Nevyriešia, nespasia ľudské nezdary,
sú len sprievodcami na ceste,
ktorú vôľou i odhodlaním napraviš.

21.12. 2012

Čakali, kým sa dočkali
reality bielych dní,
že ilúzia ich nezachráni,
z trápenia nevyslobodí.
Čakali, kým spoznali,
že všetko musia samé,
aj si poplakať, aj sa potešiť
a nestrácať sa v dave.
Čakali, až sa usmiali
nad svojimi plánmi,
že cesta je ešte ďaleká,
plná života a ľudských prianí.

Jedna

Z tisíc možností
rozhodol sa pre jedinú.
V tom čase správnu,
jasnú, v duši pravdivú.
Neľutuje, že to bola práve tá,
riskantná, naivná až pochabá.
Každé rozhodnutie odvahu vlastnú,
aj keď život zabolí,
vyviazneme múdrejší a šťastní.

Róbert

V množine ľudí a predsa sám,
v kolotoči úsmevov, vážnosti,
aj duší chmár.

V metre krátkych poznámok,
v náručí slušného gesta,
zabudnutý v dave čísiel,
náročná je k cieľu cesta.

V koloseu emócií
rinčiacich v reťaziach,
zapletené v bežných slovách,
skákajúce v debatách.

Medzi svojimi ale sám.

Za ruky so sebou
silu svoju nepozná.

Cez okno

Pozorujeme, ako druhý žije,
z množiny zvedavej energie
rynie sa jej dosti.

Sledujeme cez okná
porovnávaná
a dverami posudzovania
utužujeme myšlienkové kosti.

Nechtiac narazíme
na dymiaci v podsvetí,
z nánosov neprávď postavený,
komín, čo sa tvári nezvestný.
Ten, čo chľlí rýchlym súdom,
čo zanesený je smutnou nudou,
Ten, čo nepočúva, ohovára,
šomre, kto a ako sa správa.

Rečami vystužený, bez poznania a správneho komentára.

Priateľ'

Naozaj poznáme priateľa
v núdzi?

Môže ním byť hocikto,
človek okoloidúci.

Pomôže snád' každý,
žiaľ výnimkám.

Je to ľudské a prirodzené:
Predsa ho tam nenechám!

Priateľ je niekto,
koho často nevidím.

Je hlboko v mojom vnútri,
v peňaženke ani v ráme ho nedusím.

Priateľ je niekto,
kde trhám spoločenskú masku.

Zmizikujem krátky titul,
zabúdam na frázu či naučenú otázku.

Priateľ je niekto,
ktorého strata dlho bolí,
porozumením a prijatím
rýchlejšie sa bolesť hojí.

Priateľ je človek neviditeľný,

s ním sa učím, chybujem
i počúvam.

Jeho blízkosť ma nemučí,
s dôverou mu srdce odovzdám.

Som

Menom,
titulom
"bossom,"
hlavou, telom s nosom.

Som
v rodnej zemi,
štáte, v rodine,
v župe, v meste, v dedine.

Mám
dom, auto,
dobrý plat,
alebo je to naopak.

Som
duša,
mysel',
charakter.
A kde som ja,
čo ty na to, čitateľ?

Nič

V sladkom opojení
nerobím nič
a predsa niečo.

Tancujem si myšlienkami
vo svete tajomstiev,
uvažujem prečo.

Prečo sa neviditeľné
nazýva ničím?

Nič predsa nie je,
do prázdna kričím.

Tak užívam si sladké nič,
čiže niečo
a nepýtaj sa, prečo!

Habadej

Keď čítaš svoj príbeh,
čo píše život bez pera,
do akej záložky patrí:
Komédia, dráma alebo opera?

Keď čítaš svoj príbeh
i pozeráš z diaľky na seba,
ako sa vidíš, vnímaš,
alebo št'ucháš autora?

Keď čítaš svoj príbeh
a túžiš zmeniť nudný dej,
možno práve je tá chvíľa,
keď nachádzaš nový smer.
Aj nápadov je habadej...

Prirovnanie

Urazili kameň zo skaly
vietor i dážď, čo ponad ňu lietali.

Visí volne sťaby na vlásku.

Som urazený?

Rozoberá v sieňach ticha
vážnu otázku.

Na kúsok ma odrazili roztopašné, rýchle živly,
emócie, gejzír z kuše, do srdca sa rázne vryli.

Urazili kameň zo skaly.

Silou vôle, s vtipom ducha zostáva s ňou stmelený.

Apropó neurazený!

Náladomer

Dostal Jožko do daru,
teplomer na náladu.

Je strážcom tepla aj duševnej víchrice,
nič sa pred ním neutají,
uškŕňa sa, červeň stúpa mu na líce.

Ak prevezmú emócie opraty,
vláčia ho sem i tam, raz, dva, tri.
Zmätene bliká citlivý barometer,
nepočúva, roztrhá i vlastný sveter.

Dostal Jožko do daru
radu na neposlušnú náladu.

Barometrom si ty sám,
pouvažuj a nepodľahni jej chápadlám!

Otázka

Prišiel som zd'aleka, vznešený pane,
porad'te mi v bludisku chcení,
kde sedím sám na dne.
Chcel by som lepší svet,
spokojných a šťastných ľudí
a bezradných nevidieť.
Chcel by som len dobré vnímať,
počuť láskavé slová
a s priateľstvom sa zvítať.
Chcel by som zmeniť
tento svet!
Zázračného lieku asi niet.
Ak poznáš smútok,
vychutnávaš šťavu z radosti,
ak poznáš bezmocnosť,
udržiješ sa v mocnosti.
Ak poznáš tmu,
tešíš sa zo svetla,
ak poznáš nepriazeň,
zamýšľaš sa, prečo ťa stretla.
Chcel by si lepší svet?

Začni od seba
i pokús sa v sebe ho uvidieť.
Vedz, netrvá to až sto liet!

Nálada a dažď

Nálada jej v duši klesá,
dažďom mokria sa horské plesá,
slnko v mrakoch čupí v spánku,
vietor ladí uspávanku.

Aký je dnes krásny deň!
Napovie niekto, prikývne.

Získa opäť odvahu
pozdvihnúť smutnú náladu.

Nevedela, že to vie,
s veršom i vám rozpovie.

Aj keď vonku voda prší,
nejedno srdce láskou srší.
Aj keď svetom víchor veje,
niekoho pieseň krásne zneje.

Aj keď sa teplo schováva,
neznamená, že nie je a z diaľky lúčom nemáva.

Neovplyvním daždivý deň,
len vlastnou pohodou zmáčať sa smiem.

Prianie

Prajeme si všetko DOBRÉ,
myslíme to DOBRE.

Ako vieme, čo je DOBRÉ?

Pocitom a porovnaním,
keď nie je DOBRE.

Ako DOBRE, že nie je iba DOBRÉ.

Nespoznali by sme skutočné DOBRE.

DOBRE?

Do blba

Hľadieť do blba
vedia iba blázni.

Ale neblázni!

Pozerať do prázdna je nemožné,
napĺňaš sa predstavou i myšlienkou všemožne.

Hľadieť do blba je dôležité.

Tvorí sa niečo hlboké a skryté
pred očami iných uzamknuté.

Odvážna

Všetko je v našej hlave -
obrazy šťastia, radosti,
smútku i žiarlivosti.

Keď prežívame život v sebaklame,
klameme sami seba, práve?
Ľudský mozog je dosť veľký,
má funkciu malej obrazovky.

Premieta do vedomia predstavy
o kráse, láske i poznaní.

Keď sa nám v živote nedarí,
čo náš neúspech napraví?

Skúsme sa pozrieť do hlavy.

Akého žánru sa vo vnútri točí film?

Ó, obrazom smútku "nefandím".

Rozhodla sa sama v jeden jasný deň:

nech je filmár v hlave hocikým,
nedovolí, aby hala- bala menil jej sen.

Odhalila v sebe vôľu, trpezlivosť i odvahu,
vlastnou silou premenila v radostnú depresívnu predstavu.

Je to možné?

Nech sme kdekoľvek, kedykoľvek a v čomkoľvek,
keď prší, sneží, či víchor vreští "come back",
keď niekto smúti ba aj plače,
keď sa raduje či veselo skáče,
nech sme na horách, v divadle či v práci,
v aute za volantom či prísediacim,
nech sme kdekoľvek, kedykoľvek a v čomkoľvek,
to ako sa cítime - ovplyvniť vieme sami!
Aj keď je to ťažké, len tak medzi nami.

Na rohu

Hovorí sa, že v meste na rohu predávajú pohodu.

Uháňa tam v chvate Vilo, prekvapene ešte šumí
jeho nedopité pivo.

Kam to bežíš, Vilo, bez teba je tu clivo!

Čože seba nepoznáš? Veď pohodu v srdci máš!

Pokoj, vtip ani lásku nekúpime na rohu,
ani za horami, za dolami, ani za modrými oceánmi.

Je stále v nás a s nami!

Len ju poodhalíť pod navrstvenými starosťami.

Vstávaj

Čaká a ticho prosí
o zázrak, slza sa tvárou nosí.
Dušou lieta smutný drak,
bolí, tlačí, uchmatol mu radosť snád'?

Očakáva, až sa kajá,
kým zachráni ho niečia žiara.
I pošepol mu slová zlaté
z "duchovného srdca" vzaté:
Neočakávaj pomoc od sveta.
Ty si vlastného úsilia odvetu.
Nemeň to, čo zmeniť sa nedá,
len rozhodni sa nebáť.

Rozuzli myšlienky a odstrihni beznádeje,
sila je v nás, nech čokoľvek vzduchom zneje.
Očakávanie ťa povedie k sklamaniu,
nádej v lepší život k zamysleniu a uvažovaniu.

Útek

Bežal, cválal tam, kam sa už nedá.
Hľadal, skúmal pokoj i útechu z neba.
Našiel i vo výškach uvidel opäť iba seba.
Kamkoľvek ujdeš, kdekoľvek budeš,
svoju tvár i srdce uzrieš.
Ak už bežať musíš, tak si bež!
Poznanie seba samého v diali nenájdeš.
Je hlboko v tvojom vnútri, vieš?

Cieľ

Má tvoja cesta cieľ?
A vôbec, porozmýšľať by si chcel?
Ak dosiahneš svoj cieľ,
kráčať ďalej by si smel?
Čo ak je cesta nekonečná,
skutočná, bezcieľna a večne večná?
Má tvoj život jasný cieľ?
Čo ak je ním život samotný
a cieľ iba výmysel?
...akosi som zneistel.

Bez mena.

Na Zem som prišiel
malý aj nahý.
Odchádzam v obleku,
ej, či bol drahý!
Privítal som svet s plačom,
odchádzam v tichu,
plakať?
Načo!
Do života som vstúpil
nepočmáraný,
odchádza poznačené telo,
ja zostávam slobodný.

Navždy

Už je ďaleko a predsa tak blízko,
neodišiel, ona to vie isto.

Odišiel iba so zlomeným telom,
v mysli, v duši, hlavne v srdci vytesané,
má jeho meno.

A tak pobež, bež v širu diaľ!
Ona nezabudne, tajne ťa vníma zovšadiaľ.

Na chvíľu pokrčená
žiaľom zostane jej tvár.

Dialóg

Odišiel?

Áno.

Kam?

Kde lietaš bez krídiel.

Už nie je ?

Je.

Ako je to možné?

Raz ti rozpoviem.

Žil šťastne?

To vie len on.

Aký zmysel to celé malo?

Každá minúta v živote je
rozhodujúca napokon.

Host'.

Nik nečaká smútok,
drzý je to host',
preniká všade, chuligán nezvaný!

Ach, už je ho dost'.
Zahaľuje úsmev,
tvár kropí slzami,
v duši je zrazu prázdno,
odchádzaš už nie po zemi.

Nik nečaká smútok,
žije ticho v nás,
v emocionálnom dave,
premôže vôľu zas a zas.
Za smútkom svieti slnko,
rozpleští lásky lúče,
ak vládne niekde smutno,
otvor srdce jemu do náruče.

Krídla

Čím hlasnejšie znelo ticho
v duši jeho tajomstiev,
tým krásnejším sa mu javil
spevavý, vtáčí spev.
Vzápätí uzrel i vnímal to,
čo pre šum v mysli nevidel.
To nádherné mlkvo
i nežný trepot ich krídiel.

Nad oblakmi

Stojím a zízam
na machule vodnej pary.
Je to brána do iného sveta?
Azda sa to očiam marí.
V knihách ich volajú
stratosféra, krajšie napísané,
poletujúce mraky.
A či som ja znalec dáky,
čo je ďalej nad oblakmi?
Tajomný priestor medzi planétami,
kam nemožno zájsť raketami?
V náručí vesmíru
tancujú hviezdy, slnká,
naša zem sa môže zrovnať
s maličkosťou makového zrnka.
Čo je teda za mrakmi,
za modravými oblakmi?
Iný svet z neznámych svetov?
Môžem začať takto s vetou?
Všelijaké jestvujú svety,
nevidieť ich a to nie som slepý.

Vzájomne sa prelínajú,
aj keď sú tak rozdielne,
zákonitosť nesú nepoznanú
zo stvoriteľovej dielne.
Ktorý je tým naším,
prvý, tretí a či piaty?
A tam v diaľke vesmírnej
sú divosi či kamaráti?
Ak niekoho zočíš
a poznanie ti zverí,
pouvažuj ticho v srdci,
tu na zemi ti aj tak nik neuverí.
Možno časom sa to zmení.

Zapálím sviečku

Deťom,

čo s láskou vnímajú
človeka, zviera i kvet.

Deťom,

čo matku i otca strárajú
i túžia vrátiť všetko späť.

Deťom,

čo pred zlom utekajú
i nevrátia sa hneď.

Zapálím sviečku.

Mladým,

čo s rozumnými ideálmi
prekvapujú svet.

Dospelým,

čo načúvajú druhým
ba nielen sebe.

Starším, pomalejším,
už nie dôležitým

v spoločenskej abecede.

Zapálím sviečku.

Zvieratám aj nepoznaným tvorom,

v celom univerze, na súši aj pod morom.

Tak a už horí...

S láskou a úctou,

pozvoľne a v tichu - v štýle po svojom.

Pominuteľné

Načo sú nám tituly,
pred rakvou ich zmažú.

Načo sú nám majetky,
príbuzným ich odkážu.

Načo je nám hlava,
vekom sa milo pletie,

načo je nám telo,
v starobe nás mätie.

Načo je nám srdce,
to duchovné v nás?

Aby sme vnímali,
aby sme chápali, že nie sme tu len raz...

Odkaz

Uvidel som
a nevidené pochopil.
Zabudol som
a do spomienok uložil.
Zmúdrel som
a telo odložil.

Hra

Smrť je azda iba hra,
nepoznaná, tajuplná,
ktorá sa len hrá.

S ľudským strachom
žiaľom sa sýti,
rastie, krásnie,
i človek smutným sa cíti.

Je kňazkou
bájami opradených siení,
v ich útrobach sa veľký človek
na slabého mení.

Smrť je azda iba hrou,
ten, kto naletí,
stáva sa jej súčasťou.

Čas

Tak ako nie je jasným
vnútorný svet atómu,
tak ako pravdepodobným
je výskyt elektrónu,
tak ako príčiny ochorení
sú nám neznáme,
tak nepoznáme čas,
ktorý tak často NEMÁME.
(Je možné tvrdiť, že niečo nemám,
ak to nepoznám?)

Šup

"Podarilo sa vám z postele vstať?"

Vraj nič ťažšie sa už dnes nemôže stať."

Vtipná je pre mladých veta,
pre starších aj chorých realita.

Buďme s telom spokojní
a v mysli hraví, užívajme dneška životnú stať,
neodplašme strachom i hnevom
anjelov, čo chcú pri nás stať.

Myšlienka

Dedina je ako polica, kde každý dom je ozdobenou knihou,
keď komínom dovnútra nahliadneš, začítaš sa do príbehov
napísaných neviditeľným perom.

Si, som, sme - hrdinami vlastnej knihy,
tvoríme ju sami alebo niekto iný?

Deň

Je deň.

Viem.

Je farebne i jasne.

Veď je to jasné.

Je jeseň.

Spievam v srdci pieseň.

Jar i leto spí,

zima z dneškov číta sny

i zemička sa ladne vrtí.

Gaštany zrejú, šarkanejú deti.

Je deň.

Viem.

Výnimočný ako každý

i všetkým s vetrom rozpoviem, aby pamätali navždy.

Samostatná

Urobím si deň krajším, povedala,
odhrnula perinu snivú,
do džbánu horúci nápoj rozlievala,
rozvoňal sa život z ospalého splínu.

Nálada vo farbe snežienková,
hieroglyf v pamäti svieti,
nastávajúca chvíľa opäť - znova
cukrom i korením sú, v jej duševnej sieni.

Urobím si deň krajším, zavolala
oblečená v predstavách sviežosti,
s radosťou ako malá,
posilnená víchrom ...a čo ty?

Odkaz

Vo vesmírnej požičovni
rezervoval som si telo,
zaplatil som nie málo,
človekom byť sa mi chcelo.
Nasúkal som oblek ťažký
v ružovkastom plátne,
s vnútorným rádom i hierarchiou,
premysleného zdatne.
Prechádzam sa cestou ľudí,
hľadím cez ich oči,
snímam tvary, farby, čiary,
hmlu, čo v emóciách sa točí.
Ocitám sa za hradbami
v skafandri jedného života,
čo väzní i ochraňuje,
môže za to informačná žobrota.
Krásne telo vyrovná sa
naleštenej kapote z Ferrari,
keď zostarne a poničí sa,
umiera s ňou bytosť, vraj sa jej už nedarí.
Vizáž, prachy, textílie

tvoria silný mamon,
kým sú mladí, vyhrávajú
a zamyslenie?

Odpočíva v sklade starom.

A tak žijú v nóbl schránkach

do zdanlivého konca,

zabudli na ducha v tele,

vzlykajú u tichého zvonca.

Vyzul som si ľudské telo

i planúc rozmýšľam s vetrom,

ešte nejednu dobu potrvá...

Pokecám si o tom s Petrom!

Nepochopený

Stretli ste sa s nepochopením
a s prekvapenou tvárou,
keď žiarili ste pohodou
a ostatní iba s chmárou?

Stretli ste sa s nepochopením,
keď ste boli bez starostí,
slobodní, radostní so silou
a v neslabosti?

Stretli ste sa s nepochopením,
keď ste stále zdraví,
s rozcvičkou a otužením
po rannom zobudení?

Stretli ste sa s nepochopením,
keď poviete, že za veľa si môžem sám,
že okolnosti nie sú na vine,
ani počasie a ľudia, ktorých poznám?
Stretli ste sa s nepochopením?

Nevidiaci

Tak veľmi som chcel, až som uvidel.

Zistil som, že som nevidel.

Vidiac hory, moria i malebné stráne,
nevnímal som seba, keď hľadel som na ne.

Vidiac púšte, stepi i tajomné oceány,
necítil som vôňu duše
tancujúci v radosti, či stratený v žiali.

Raz som našiel v srdci seba
i pozoroval to, čo očami vidieť sa nedá.

Tvár – tvar

Ktoráže je moja tvár,
tá s detským úsmevom,
radostná a čistá,
či farbami ozdobená,
prísna, dôležitá
sebavedomá a istá?

Ako rozoznám, ktorá je skutočná
a nie v počmáranej maske násilne vtlačená.

Koľko tváří v živote máme,
koľko z vlastnej prirodzenosti schovávame?

Počkaj

Každý na niečo čakal, alebo čaká.
Leží aj sedí, v mysli svoj cieľ hmatá.
O čom premýšľa v dlhom čakaní?
Akej farby, vône je čakanie - povedz mi.
Každý na niečo čakal, alebo čaká.
Aj keď telo odpočíva, myseľ i duša maká.
Čakanie môže byť krásne tvorivé,
ale aj s prázdnyim pohľadom a pri pive.

Na úrade

Bežím mestom po radu,
do cteného úradu.

Viem, čo opýtať sa chcem,
pohladím vítajúcu obrazovku
a lístok s číslom odnesiem.

Vyhárknuté slová
narážajú na plexi-sklovú prepážku,
úsmev za ním sa mierne kriví,
cítim blížiacu sa porážku.

Nevieme, čo bude, všetko sa dnes mení..

Domnienky neisto sa rynú
vo vleklom znení.

Ďakujem ctenému úradu,
že dozvedela som sa nič,
rozmyšľať budem vlastnou hlavou
a nie ako kôň, ktorému hrozí bič.

Kolotoč

Zastaviť kolotoč,

aké to neľahké,

krútiť sa v ňom neustále,

prijateľné, vraj normálne.

Neskoré príchody,

krátke víkendy, s kamošmi večer na pivo.

Nieto času zájsť do prírody,

aj keď cítime sa v mestách nemilo.

Povinné stretnutia, aby sme neurazili,

čakanie u lekára, keď sme už poisťovňu zaplatili,

večierky, porady, nákupy a tak dokola.

Točíme sa rýchlo,

málo ujedáme spolu zo stola.

Zastaviť kolotoč je asi nemožné,

pozmeniť sa v ňom možné aj odvážne.

Nedaj sa

Hlavou si bežím a je mi dobre,
depresia o pozornosť žobre,
opačne ju s vetrom posielam.

Vnáram sa do fantázie
snov i ľahkej ilúzie,
kde s lampášom hviezd
sa usmievam.

Túlam sa v hĺbke „duchodna“
a cítim pokoj jari
s kúskom poznania, lásky,
boľavé ranky hladím.
A či sa mi to marí?

Načo

Načo je krása okolo,
keď vo vlastnom vnútri
vládne ledabolo?

Načo je slnečný deň,
keď v srdci smútkom bdiem?

Načo sú texty
a dobre mienené slová,
keď zúri víchor v duši
a začínam odznova?

Upratať aj vir-var zarovnať
skúsím najprv v sebe.

Možno s nadšením zistím,
že som úžasný, len pridlho driemem.

Bez prekážok

Za volantom v autobuse
rozmyšľa človek s cigom v puse.
O živote, priateľoch a tak.
Chytí koleso kliniec
a otáča kolos naopak.
Nedá sa človek, vyrovnáva statočne.
Tiahne rýchlo do poľa,
kde umazaný láta potrebné.
Po kolená v blate do diaľky hľadí,
žiadna prekážka jazdiť ho neodradí.

Pauza

Ako dobre je nebyť v hlave,
len "zamrznúť" a nemyslieť.

Bez doterných starostí
v každodennej vrave,
len v prítomnosťi žiť
a minulosťou netrpieť.

A tak sa občas ulož
s nohami v horizontále,
nemysli a nezúfaj.

Viem, nie je to možné stále,
ale teraz sa na to daj!

Krb

Opevnený priestor z tehličiek zo šamotu.

Praskajúce drevo aj zablúdený vietor
plašiaci samotu.

Rozdávané teplo v tóne pomaranča blčí,

volajú ho smelo krb ,
skvostný to úkaz majstra Či.

A čo tak rozpáliť ho
vo vlastnom vnútri?

Priamo v strede v ľudskom tele.

Uvidieť svetlo čo neruší,
v zákutiach tela i v podbruší.

Vytvoriť ho nie je ľahké
tak ako v chladnej chatke
či v kozube bez dreva.

Beznádejne to vyznieva?

Rozžhavme ho svojou silou.

Tou, čo bdie v každom z nás.

Bez dreva i vzácnych tehíel - v krbe ľudskej mysle nás.

Cesta

V spleti ľudských osudov,
v ríši zvierat a poddruhov,
v zábleskoch informačných myslí,
a v skriptách matematických číslíc,
v astronomických mapách,
a v geografických dátach
existujú tajomstvá.

Blízko i ďaleko v útrobach nejedného života.

Ak nazrieš pod veko poloprávd,
ak sa dotkneš dna, ktoré tak nemáš rád,
ak opačne pôjdeš ako známy smer,
snáď nájdeš cestu do seba samého – ver!

Brrr

Neverím na náhody.
Raz uzrela som človeka
ponoreného do ľadovej vody.
Dnes už nie je sám.
Otužilcov pribúda bez výnimiek dám.
Čože je to za nápad
čvachtať sa v štvorstupňovej vode?
Asi im nič nechýba a majú sa dobre!
Vždy sa nájde teplo oblečený turista,
čo pokrivené slová zadrísta.
Môžete do nej vhupnúť
rôznym spôsobom.
S predstavou zdravia, sviežosti
alebo s výrazom zúfalca,
ktorému netečie aqua z vodovodov.
Pozor na hlavu! Držte ju nad vodou!
Keď sa do vody ponoriš,
trpne ti miestami celé telo.
Spontánne sa zadychčíš,
aj keby sa ti nechcelo.
Výskaš ako v mladosti – kričíš,

tvrdú hrču v duši ničíš.
Bez zastávky v múdrej hlave
vždy sa niečim zaoberáme.
Čo sme varili, robili,
čo ešte máme v pláne.
Premýšľame, spomíname
a padáme od únavy.
Ak ste doposiaľ nevedeli,
ľadový kúpeľ je istý reset hlavy.
Po výskoku z vody
sčervená ti chladné telo.
Potľapkaj ho, dlaňami vyplieskaj.
Rozvlň esenciu života
a v radosť sa vystískaj.
Čistá myseľ, zdravé telo a ty sa cítiš skvelo!

Na dvore

Rozmýšľa blato
na slepačom dvore,
ako sa rýchlo dostane
za blankytné more.

Už ma nebaví
život blata viest',
túžim sa ako zlato
v spoločnosti niest'!

Požiada o radu váženú sovu
z tajomne búľľavého stromu.

Chceš byť ako zlato?

Nuž, poradím ti ako na to!

Krok po kroku zdokonaľuj seba,
použi vôľu, rozum a čin.

Pozoruj zmenu zvnútra,
nepolihuj, nezabávaj sa hocičím.

Múdre sú tvoje slová, milá sova!

Nechce sa mi dlho čakať,
opýtam sa inde znova.

I požiada šibala-kocúra,
nech "lepší" nápad vyňúra.

Požičaj od gazdu pozlátený šat,
uvidíš, ako ťa kupci budú hnať.

Aj sa stalo.

Stačilo málo

a z blata s kúskami slepačieho trusu
vzniklo "zlato" podľa najnovšieho vkusu.

Skončili sa časy,

kedy sa váľalo na dvore aj v lese.

Tancuje smelo bez prestávky
s platinou aj zirkónom na plese.

Keď tu zrazu:

Spotilo sa i zaliala ho horúčava.

Ojoj, spustila sa veľká vrava.

Pozrite sa, podvodník akýsi!

Veď je to iba blato s oblekom zlatistým.

Nadarmo vlastníš lesklý plášť,

nepatříš k nám - nie si náš!

Tak ako zašpinené zlato zostane vždy zlatom,
pozlátené blato zostane len blatom.

Čo vy na to?

Bez

V hlbokom zamyslení sníval,
ako byť čistou ľaliou,
ako splynúť v oceány
a nebyť tvrdou pevninou.
Ako sa zbaví a vyzliečie z ega,
však rýchlo a ľahko sa to nedá.
Je to pevný skafander,
či na mieru vsadený prilnavý cylinder.
Protokoly, návyky,
dobro ba aj zlozvyky
krášlia ľudské brnenie.
Rozmlátiť ho?
Je umenie.
Raz rozlúčil sa s egom,
skoro pri tom zgegol.
Hľadá svoju ľaliu, azda podarí sa,
ak staré vzorce pominú.

Dvere

Obdĺžniky z dreva
švihajúce sem i ta.
V okovách prísnych pántov
voľnosť s nimi zametá.
Rozprávajú,
aj keď sú nemé.
Vo víre hnevu trieskajú,
ak bôľ zmierniť chceme.
Hlasne revú,
aj keď nehybne mlčia.
Smiech, vášeň aj plač nesú,
čo im sily stačia.
Sú ako bité vrece,
kde stretáva sa ťah, švih aj tlak.
Dôverne svetú prezrádzajú,
čo sa deje medzi ľuďmi
a tak...

Srdce

Kde máš domov?

V izbe, v lese

a či v chráme?

V dome, v rieke

či v širokom láne?

Kde si sám a v bezpečí,

či v niekoho náručí?

Kde ťa prijímajú,

kde ťa radi majú

a bez pomoci nenechajú?

Domov je ako srdce,

pulzujúce v nás.

Tak kde máš domov?

Pýtam sa zas.

Načo ho hľadať v dial'ave,

je v hlbokom našom vnútri - bez okrás.

V hlave

Úžasná vec je hlava,
zasnúbená s krkom
otáča sa, usmieva sa,
uhýba sa stretom.

Oči na nej žiaria,
v pleti nos sa týči,
pery sa nezastavia,
uši čušia v líci.

Úžasná vec je hlava,
pancier nad myšlienkovým tokom,
rozmanitá v útrobach správa
spojeniami letí, cvála krokom.

Vo vnútri niekto uvažuje, cíti, ba aj rozhoduje,
obrazy kreslí, so spomienkami koketuje.

Viete azda, kto to je?

Mudrc alebo strom

Zo semienka,
stebielka i rastliny,
vyrástol silák spanilý.
S farbou slnka zladený,
hlboko v zemi vsadený,
rozdáva z čerstvých plodov,
vo vzduchu i na zemi.

"Prečo toľko dávaš
a sebe nenechávaš?"
odniekiaľ zaznel tichý tón.
"Už si skúsil niečo darovať
a nič pri tom nepocitovať?"

odpovedá strom.

Poznanie mi je doménou
a pocit vlastnou odmenou.
Ak túži niekto ochutnať,
nebudem mu brániť ani hnať.

V slobode dozrievam
i v nej seba spoznávam.

Ver plody môjho srdca
rozdávam.

Vďaka ti, vzácny strom,
za tvoj myšlienkový dar.
Ja zamýšľam sa nad pocitom,
ktorý práve prežívam.
Á, už to mám!

Vzletopád

Padáme,
aj keď na vrchu sme ešte neboli.
Klesáme,
aj keď nám to nie je po vôli.
Kedy sme vlastne hore a kedy dolu?
Kedy sa cítime šťastní a kedy máme smolu?
Kto určuje výšku nášho úspechu,
kto zmeria života neplechu?
Naše vzlety aj pády nie sú skutočné.
Sú len hrbolcami na ceste
v živom nekonečne.

Únik

Letia vrany ranným lesom
hľadia na biele polia,
ticho cestou rozvoniava,
v ovčine zvonce zvonja.
Chrumkajú čižmy ľadom,
myšiarka letí z lovu,
vtáčky ticho štebotajú,
zháňajú zrnko k dobru.

Vyskočím na chvíľu z hlavy,
z besnenia mysle farebnej,
ponorím sa v náruč chladu
do srdca hory malebnej.
Rozjímam u šálky kávy,
unikám z jej tepla,
zima opäť ako vlani
do básne mi svižne vlietla.

O človeku a knihe

Kniha je z papiera,
človek je z kože.
Knihu stvoril človek
a človeka, Bože?
V knihe ozýva sa príbeh,
človek je ním sám,
knihu si môžem prečítať,
človeka, len ak príležitosť dá.
Toľko ľudských príbehov.
Sú ich na zemi stovky, tisíce,
azda viacej ako kníh,
nezmestia sa už do knižnice.
Ak rozruší ma človek,
počúvam slová jeho "knihy",
snáď dozvie sa ucho hladné,
prečo v duši zanechalo ryhy.
Než súdiť započnem,
nazriem do príbehu človeka,
snáď uvidí oko ostrozraké
aj to, čo v ňom roky narieka.
Kniha je z papiera

človek je z kože.
Knihu stvoril človek,
ale človeka príbeh, alebo
Bože?

O básni

Báseň sa rodí z pocitu,

ten z tlkotu srdca.

Srdce ladia z kokpitu
myšlienkami “duchca”.

Je záťažou aj radosťou
sťa farbisté jablko jesene,
obdarí tvorcu zrelosťou,
sýti ducha aj smädné korene.

Báseň nikdy neumiera,
raz už bola stvorená,

či sa pergamenom jasní, či sa o nej spieva,
navždy v spomienke je vtlačená.

Ten, čo ťa perom maľoval, zo siení hlbín doloval,
nevediac, kým vlastne bol, zamyslenie miloval.

Pśšt

Vo vŕni domova odpočív
i s nohami pri krbe do snov líha.
Kiežby náš život plynul ako v rozprávke.
Kde víťazi múdrosť a láska
nad zlom a prázdnotou vo farebnom ošate.
Rozprávky nie sú iba rozprávkami
ale snád' i poslami.
Roznášajúce čistotu srdca,
hĺbku rozumu aj lásku medzi nami.
Ak sme v osobnosti dôležití ba aj výškou veľkí,
nehanbime sa za to, keď chrumkáme zvodne
u farebnej telky.

Myšlienka

Odfotil sa na horách a čaká.

Či dostane lajk od kamošky či kamaráta.

Urobil si krásny záber z exkluzívnej večere,
ak mu to nik nelajkne, pekne ho to nas....

Napísal článok a ešte k tomu v noci.

Nechty nervózne obhrýza, či ohodnotia super alebo keci.

Čo s tým? pýta sa Paľo v jednej z piesní...

Určuje hodnotu okolie, alebo sme ňou my?

Z rána

Ospalé telo z postele ťahám,
zobúdzajú sa nápady,
neodolám bielym krásam,
lenivo švihám do prírody.
S vôňou chleba i čiernej kávy,
šantením mysle rozmarnej
vŕzgajú čižmy za oknami
a ticho v hlave ustarostenej.

Bež, telo lenivé, s myšlienkou, čo ťa vedie,
žiješ s ňou a ona v tebe, ver, do temna ťa nepovedie.

V izbietke

malebnej sedí si v tichu,
myšlienky tancujú,
kým sa nerozplynú.

Vytúžený pokoj tajomného ducha
zafarbil jej dušu, čo ľahko neposlúcha.

Vyzdravela z nerestí,
strapatých nálad a sebaľútosti.
Oknom do duše búrka sa vysmieva:

"Jedným ťahom zmetiem pokoj,
ktorý vraj prospieva!"

Hlas srdca
rozozvučí sa na chvíľu,
k čomu je modlitba,
ak necítim vlastnú silu?

A tak uniká z liečivého ticha.

Do hurikánu okolností, kde aj ticho občas tiká.

Ked' raz

Čo máme, keď "odchádzame"?

V posteli telo a v chorobopise
niečo počmárané.

Po čom túžime, keď odchádzame?

Po pravde o zmysle cesty
vo vesmírnej božskej manne.

S kým sme, keď odchádzame?

Tváre blízke aj vzdialené,
viac či menej známe.

Čo máme, keď odchádzame?

Spomienky a myšlienky
hlavou tisnúce sa zdarne.

Treba azda nadanie
pre záujem o života poznanie?

L'ubo

Tak, odišiel si,
v srdci je mi tesno.

Tak, zatancuj si
s tajomným hviezdny miestom.

Tak, opustil si
na dlhší čas zem.

Že sa to vraj nedá?

V srdciach sa nám škl'abíš.

Ja cítim, ja viem.

Edo

Uvažuje cez deň Edo,
kde je vytúžené nebo.
Zahľadá sa smerom hore,
ba aj dolu, kde tečie more.
Nie je istý, či je to správne,
veď predsa Zem je guľatá.
Na jednom z pólov sú iné hviezdy,
obloha je inokedy zimou fľakatá.
Uvažuje večer Edo,
možno je v nás modré nebo.
Nie je hore, ani dole.
Nie je tam, kde vykúka zore.
Dodnes hľadá pravdu Edo,
kde je vysnívané nebo...

Sila slova

Pohoda, ticho ani tabak v cigare,
nie sú tou príčinou, že je na Áre.
Tak ako sa píše v Kabale, že silou oplývajú slová,
zamýšľal sa pod prístrojmi,
o čom premýšľal, kým uchmatli ho rútiace sa kolá.
Môžu naše myšlienky meniť osudovú cestu
a veci točiace sa dookola?
Alebo nám vládne náhoda či temná smola.
V pokoji rozjímal, kým dotiekla infúzia nová.

Možno

Možno si doma,
možno v práci
a možno tam, kde navôkol spieva les.
Možno len tak
neprítomne hľadiš do nebies.
Možno si ozajstný a možno nie.
Skutočný v predstave, túžbe aj sne.
Kde naozaj si a sme?
Tam, kde sa dotýkame zeme,
alebo ďaleko v myšlienkach v záhadnom rozmere?

Prestávka

V polohe ležmo uvažujem,
aký to jav, keď oddychujem.
Odložím telo k priehľadnej vode,
rozbehnem ho s vetrom po slobode,
či pod perinou v nehybnosti ponechám?
Ak odpočíva telo, relaxuje aj naša myseľ?
Dáva to vôbec zmysel?
Veď neustále skáče sem, ta i tam,
kde bola pred chvíľou neisto pamätám.
V zážitku včerajšom či vo chvíli minulej,
v minúte terajšej alebo predošlej?
Ona si robí, čo len chce.
Bez hanby si niečo zmyslí,
konáme činy, vravy aj nezmysly.
Ako dozorovať vrtkú myseľ?
Usmernením myšlienok,
aby tiekli prúdom tam,
kam túžim Ja alebo Ty.

Byť

Byť slobodný v myslení.

V tichu a v knihách

zľahka pohodený.

Byť slobodný v myšlienkach.

Nepatriť nikomu, ani učiteľovi.

Byť slobodný v uvažovaní.

Neopakovať slová, nedávať

mamon šéfovi.

Byť slobodný v konaní.

Rozvíjať sa samostatne,

bez pochyb v uvažovaní.

Byť slobodný...

Oáza

V prítmi lesa je moja oáza.
Ale i tam,
kde plameň sviece sa odráža.
Na kopci kníh aj na lúke,
v pustine, doma aj v kaplnke.
V náručí milého aj v kaviarni.
V chalúpkе pod horou,
s priateľom túžbou zaliati.
Po tichu vo vode v "jednoici"
s dôverou v seba i nehou v líci.
Všade, kde som, je aj ona - oáza,
zabalená v duši, nikdy sa nestráca.

O jeseni

Je staroba jeseňou,
kde lístie krásnie a jablká zrejú?
Veď človek v čase stratený je,
už nevládze priložiť ruku k dielu.

Je staroba jeseňou,
kde sa tlsté hrozno zberá?
Veď človek často bezmocný je,
už nepamätá, čo bolo ráno, nieto včera.

Staroba nie je jeseňou,
len telá v sile tichnu,
aj mnohé v hlave zamĺklo,
do spomienok do hmlistého splínu.

Staroba nie je jeseňou
ale známou neznámou.

Stratí sa až na ceste
v diali nekonečnej za bránou.

Inšpirácia

Ked' sa z rána rozvidnieva,
mysľou prefrnkne jej rozcvička
v pyžamovej košeli, v lete bez trička.

Krásny to obraz ľudskej vôle,
ked' človek pohybom kričí,
skutočnosť je často iná,
pohodlne s telom pod perinou čučí.

Raz si všimla muža bez športového vkusu.
Bežal vtipne ale smelo v náruč štartujúceho trolejbusu.
Sporozoval šofér staršieho bežca v zrkadle.

Zotrvá chvíľku i postojí
vzápätí vezie ujca v sedadle a pôsobí,
že sa nebál a ani nebojí.

Á, denne cvičiť a bežať k "troláku"!
Rehoce sa v jej hlave myšlienka,
za úsvitu alebo sekundu predtým,
kým k výjazdu zacinká.

Aj dnes ešte cvičí
a inšpiroval ju neznámy starček.
Ved' uznajte, rýchlo "makat'" vo vyššom veku
je pre vytrvalcov zaslúžený darček.

O nás

Dni bežia a mesiace sa vezú,
opakujúce sa hodiny
v živote človeka, stromu aj kvetu.
Rastieme, silnieme do veľkosti aj krásy,
starneme, chradneme a v telách zhasína
prameň jarný.
Kolobeh života, nič zvláštne na tejto zemi,
v rovnakom čase sme a na jednej lodi.
Nie sme viac ani menej, sme si azda rovní,
v poznaní rozliční a v srdciach vzdialení.
Tak veľmi.

Rôzni

Rôznia sa svety v ľudskom dave.

Kráčajúc mestom vnímam práve

obrazy šťastia aj radosti,
smútku, hnevu i skleslosti.

Naša hlava je dost' veľká,
tvrdá, hladká ako obrazovka.

Premietame v nej predstavy
o živote, vzťahoch a poznaní.

Akej vône sú tie vaše,
čo s myšlienkami blúdia,
od čoho závisia, alebo sú stále?

Radostných smutní nudia.

Akého žánru je váš vnútorný svet?

Kto tvorí nálady a vracia zo dna späť?

Kúsok od nás

Kúsok od nás sa mlátia ľudia.
Lietajú stoličky, zo snov nás budia.
Revúce hrdlá a chvejúce sa hlasy.
Emócie lietajú, alarm sa opäť hlási.

Kúsok od nás prší voda,
a niekde sa trasie zem,
padajú stromy, dolina je holá,
ničíme sa, ničíme ťa.

Viem.

Kúsok od nás plačú deti,
hlad a bieda spaľuje ich svet.
Rozmýšľame vôbec nad tým?
Už nieto slov ani dlhých viet.

Kúsok od nás...

Rýchlo

Vraj žije rýchlo.

Asi tak ako keď sa mu kýchlo.

Kedy sa v živote spomali?

Keď nohy bolia a cíti sa chorľavým?

Vraj tak žije skoro každý,

v behu, v letku ba aj v daždi.

Čudná to éra bežného človeka -

v žhavej rýchlosti prítomnosť zametá.

Chvíľou je tu alebo už tam,

v sekundách svoj výkon počíta.

Naháňa nás práca, škola, šéf.

A kde ste vy?

Pýtam sa pomaly v tichu dnes.

...Kedy ste povedali otcovi aj mamke, že ich máte radi?

Kedy ste pošepkali deťom, že sú výnimoční kamaráti?

Kedy ste žienke naposledy doniesli kvety?

Tak to vykonajte, veď nikto z nás nie je svätý.

Vyslovte a posuňte myšlienkový čin:

Kým nás vníma, kým je s nami

lebo v minúte poslednej darmo zvažovať výhry, rany...

Kľúč

Životom kráčala ako každá iná,
rástla, kvitla, poslušne ako divá.
Až zablúdila v spleti mladých nezdarov,
omamných túžob, lások, svetských pokladov.
Raz stretol ju človek, svieži ako lúč,
vložil jej tajne do mysle záhadný to kľúč.
Nebol on zo zlata, striebra, či hliny,
neviditeľne sa ligotal, čitateľ milý.
Otvoril oči nesmelej dievčine,
povzbudil vieru v seba zaspatej nečinne.
Rozuzlil tajomstvá v jej srdci ukryté,
ukázal kým bola a kým teraz je.
Životom si kráča, ako každá iná,
odolnejšia - sem tam vtipná.
Spoznala ten pravý poznania kľúč
od bytosti, čo vraví: samostatnou buď!

Vďaka

Nikto nám um nedaruje,
ani nás nič nenaučí,
len v snahe - klame motivuje,
sila krehká dušou zurčí.
Hľadáš majstra a či boha,
keď v tebe vládne zhon?
Ako vieš, že ním nie si a nie on?

Múza

Chvíle poézie už odzneli.
V kalendári, či médiách snád',
v duši pisateľa, básnika,
o múzu netreba sa báť.
Drieme v našich srdciach,
rastie a kvitne s nami,
lež únava, stres, robota,
utlmia talent jarí.
Géniami sme azda všetci
v ľudskom seabvname,
snád' spomenúť si na vek mladý
a objaviť to, čo ešte nevieme.

Otázka

Vraj stretnutia nie sú náhodné.
Ale kto o tom rozhodne?
Odchody aj rozlúčky sú nečakané.
Kto nás sprevádza,
keď cítime sa skvelo a či na dne?
Je to bytosť, viera, cit?
Mám sa do diali zahĺbiť?
Rozmýšľam perom, čo sa deje,
keď sme šťastní, aj keď bez nádeje.
Vie naozaj človek, čo je za hviezdami?
Je odpoveďou odpoveď
v dávnych knihách maľovaných?

Kam

Životom kráčaš,
stúpaš, bežíš.
Životom sa nesieš,
plynieš,
aj keď v spánku ležíš.
Životom dospievaš,
starneš, usmievaš sa
plačeš,
len tak si v ňom snežíš.
Ten dnešný je len tvoj.
Zamysli sa, postoj.
Cíť v duši pokoj.
Hej!
Kam už zas bežíš?